



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

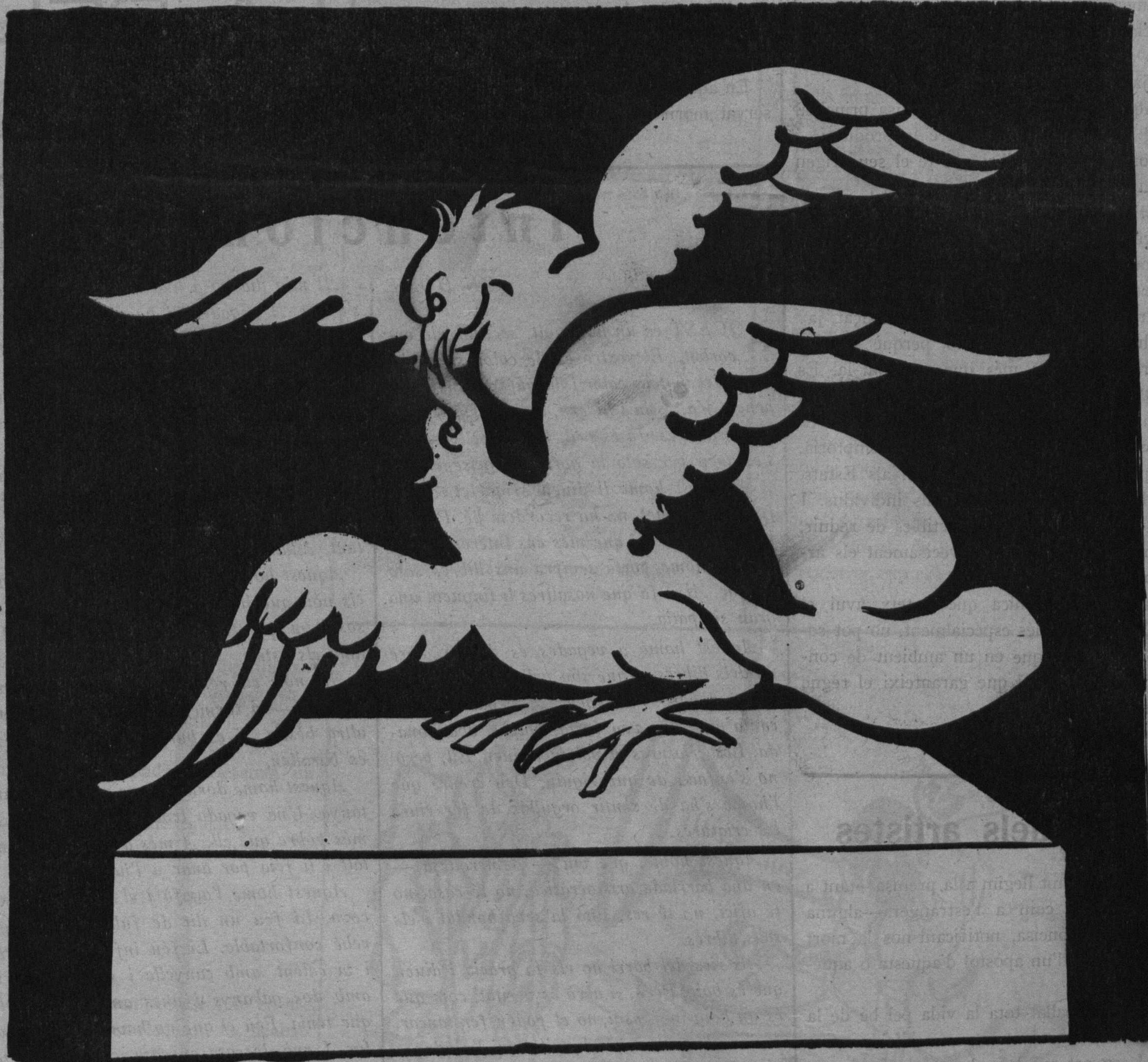
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 2º, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes



LA SOCIETAT DE LES NACIONS

Es donen el bec o es barallen?

La vitalitat de Barcelona

QUINA enorme vitalitat la d'aquests dies, a Barcelona! Dirieu que alhora fa festa i treballa, que riu i pensa alhora. Barcelona es diverteix i al mateix temps sent fecundar-se les seves entranyes pels gloriosos infantaments de l'esdevenidor. Si tota la creixença espiritual i material que ha fet Barcelona de les darreries del segle dinou, fins al moment actual, li ve de l'impuls que li donà l'exposició del 88, ¿què no caldrà esperar de l'exposició d'ara?

Cal esperar que, d'aquesta data, Barcelona sense perdre cap de les seves essències pairals, restarà completament europeïtzada i americanitzada alhora. Es a dir, que ens haurem assimilat tots els avenços de la civilització, que els farem funcionar amb una justesa absoluta.

Per a ésser-ho, res d'essencial en realitat no ens falta. Els catalans som alhora treballadors i idealistes, evolucionistes i enamorats de la pau. Barcelona, per la seva banda, té un clima admirable. Els estrangers que la visiten a l'hivern, diuen que hauríem de convertir-la en l'estació hivernal de la mediterrània. Però els que vénen a l'estiu, troben que Barcelona és essencialment, amb les seves platges i els seus boscos, amb els poblets pintorescos que la volten, una ciutat estiuenca. Poques grans ciutats—potser cap més—tenen en efecte una situació tan envejable, entre el mar i la muntanya, recolzada a l'ombra dels boscos i tota perfumada per les roses de Montjuïc i del Tibidabo.

De l'esplendor futura n'és una fermaça l'animació d'aquests dies. El barceloní es diverteix i treballa. La febre de tirar els diners és gairebé tan gran com la de treballar. I els forasters, que sobreixin ja dels nostres hotels—cares magres i embrunides de castellans i d'andalusos, cares plenes, vermelles i satisfetes dels francesos, rostres ingenus i rossos del saxons, caps cúbics dels germànics—ens contemplen entre admirats i embadalits, sobtats de la nostra animació, de la nostra embranzida i de la nostra força.

El "bluff" periodístic

El "bluff" periodístic cada dia fa entre el nostre públic més estralls i és més escandalós, més cridaner, més empipador.

Malgrat haver fet el més espantós ridícul amb el crim del carrer d'Orteu, la Premsa no escarmenta.

Tres o quatre setmanes hem estat menjant budells, sang-i-fetge i trossos de cadàver esquarterat.

Tot eren misteris, llegendes, boles i boires entorn dels protagonistes de la pel·lícula de l'home decapitat i facturat en una caixa a Madrid.

I bé. Després de tant aldarull resulta que el fet no pot ésser menys vulgar.

Un criat i un amo que s'abraonen renyint, un cop de planxa al cap i un mort que el que resta viu procura de treure's del davant del millor sistema que pot.

I doncs, els contes i els invertits de hupa, que dansaven en mig de tot aquest aquellarre, on són?

Enlloc, pel que es veu. L'"último mono" de la colla serà el que haurà de pagar "el pato" o els plats trencats. Ja et dic jo que...

En la qüestió dels miracles del rei Asuero, volem dir del doctor del mateix nom de Sant Sebastià, no quedarem més bé.

Diuen que aquest senyor cura els malalts com Jesucrist.

A qui li toca el nas i li diu "camina", ja pot estar ferit, paralític o hemiplèxic, que en un tres i no res el deixa com nou.

Marañón, Hinajar, Recasens, les eminències del ram aconsellen prudència, fortalesa i temperança. No se'ls escolta ningú.

Als periòdics se'ls havia acabat el filó del bagul de l'estació del Nord i n'han trobat un altre en el taumaturg de Donòstia. I endavant les atxes!

De cultura, de literatura i d'agricultura ja en parlarem un altre dia.

L'adéu a les flors

El maig se'n va amb les flors i el mes de juny arriba, el sol abraça els camps i granen les espigues. —

Les flors s'han tornat fruit, rialles d'alegria, cal fer "adéu!" a les flors que ens porten la collita.

El bes es torna fill; el bes és alegria. El fill és com el pa i ens don' salut i vida.

Què li fa que cada flor també porti una espina? Vorejarem el brot i així de mica en mica li collirem la flor.

Però, no! Maleït siga qui trenqui sols un brot! Mil voltes maleïda, la mà que cull les flors que porten fruits de vida!

He vist pares plorant, perquè es morí llur filla; tenia sols quinze anys i era molt bonica.

Si acàs penseu això, tindreu la mà atrevida per a collir cap flor?

La flor és com la filla, l'hem de deixar granar.

Adéu! flors exquisides, el maig se vos enduu; però el meu cor respira pensant que us en aneu per dur-nos la collita.

FLIC

Europa i la Pau

La situació econòmica d'Europa és, en general, poc brillant, sobretot en els països molt poblats. La indústria pateix de superproducció, el nombre d'obres sense feina augmenta en quasi totes les nacions, la situació de l'agricultura és tan lamentable, que fins pot dir-se que les explotacions agrícoles ja no són un negoci.

Aquest malestar té com a causa principal un pregon desequilibri entre la producció i el consum, desequilibri que té el seu origen en la gran guerra.

El món ha viscut, de l'any 1919 ençà, en condicions tals, que una crisi econòmica i moral és, tard o aviat, absolutament inevitable.

Ara bé: aquesta crisi, ha començat ja? Caldria gairebé desitjar-ho, perquè tots els retards no faran més que agreujar-la. Es tracta, des d'un punt de vista econòmic, d'equilibrar sòlidament la producció i el consum. I aquesta necessitat peremptòria, s'imposa tant als individus com als Estats. Es dir, més als Estats que als individus. I una de les despeses més factibles de reduir, i fins d'anullar, no són precisament els armaments?

La crisi econòmica que pateix avui el món, i Europa més especialment, no pot solucionar-se més que en un ambient de confiança internacional que garanteixi el regne de la pau.

La fi dels artistes

De tant en tant llegim a la premsa—tant a la nostra com a l'estrangera—alguna nota, freda, concisa, notificant-nos la mort d'un artista o d'un apòstol d'aquesta o aquella doctrina.

"Havia treballat tota la vida pel bé de la Humanitat, o havia estat un veritable apòstol del seu art excels, o ha mort ofegat per la misèria més tràgica, submergit en l'oblit més pregon."

Això és el que vénen a dir, poc més o menys, les quatre ratlles que ens assabenten de la seva mort.

Acatem la testa, avergonyits. Ja és sabut: la major part dels artistes que consagren llur vida a embellir-nos la nostra amb



—Vols dir que al Doctor Asuero no l'han subvencionat els anticlericals?

l'art i els apòstols que la consagren a la propagació d'un ideari, que ho sacrifiquen tot, han de morir miserables, oblidats com l'últim dels pàries. Es veu que la tradició ho comporta.

Ja podem ésser tan renovadors com vulgueu, però no podem substraure'ns aquest perjudici que ens ha llegat la tradició.

No fa gaire era Cristòfor de Domènec, l'excel·lent escriptor català, l'home sincer i liberal per excel·lència, morint en la misèria. Avui és el bon actor del teatre català, Vincents Daroqui, suara mort pobre, vell, sense el consol de ningú.

En aquest món de cretinisme sols està reservat morir en plena glòria a un entrena-

dor de boxa, per exemple, però, l'artista, l'apòstol, i tot home que tingui l'alta missió de treballar pel bé dels altres homes, excepte raríssimes excepcions, han de morir en la misèria, oblidats quasi de tothom. En tenim, desgraciadament, exemples palesos ...

D. COLOMER I OLIVERES

SALVADOR PERARNAU

LA REL
POESIES

Ptes. 3

Intencions

UN HOME

AQUEST és un home alt, sec, un xic encorbat. El rostre és de color siena, les mans del mateix color i llargues: mans per a beneir. Va, estiu i hivern, amb gabany, gorra i espadenyes. Ja és vell, i els cabells — que s'escapen per sota la gorra — grisen.

A aquest home li diuen Miquelet, o Rafelet, o Antonet, no ho recordem bé. Però el nom no és pas el que més ens interessa d'ell. Aquest home porta sempre uns llibres sota el braç. Això fa que nosaltres li tinguem una gran simpatia.

Aquest home a vegades es deïura, obre un dels llibres — que són vells i els hi deuen haver donat — i llegeix. A vegades canta amb una veu forta, potent, abaritonada. Les criatures el voltan i riuen. Ell, però, no s'enfada de que riguin. Deu creure que l'home s'ha de sentir orgullós de fer riure les criatures.

Aquest home, que viu — o merodeja — en una barriada aristocràtica, no té casa, no té ofici, no té res, sinó la seva bondat i els seus llibres.

Als rics del barri no els fa gràcia i diuen que és boig. Però, si això és veritat, com que és un boig inofensiu, no el poden fer tancar.

Són els pobres, els humils, qui l'ajuden a viure, que li donen roba i menjar. Als matins aquest home es presenta al mercat. Tots els venedors són els seus amics, tots li donen quelcom i qui un ensiam, qui un tros de pa, qui un tomàquet, qui un tall de vianda, qui — no tenint res més — uns cèntims.

Aquest home no és pas un gourmet i li és indiferent menjar-se la vianda crua o menjar-se-la cuita.

Al mig dia va a una taverna, demana vi, s'asseu. A vegades hi ha algun altre vell a la taverna que li dona conversa. Però generalment és sol. El taverner va i ve fent potingues amb el vi de les bótes. Ell, aquest home, prop dels vidres, llegeix, llegeix atentament.

De tant en tant aixeca els ulls del llibre i canta. Es veu que ho fa d'una manera inconscient, perquè quan s'adona que està cantant, calla.

Aquest home parla amb les criatures, amb els nois que juguen al carrer. Però nosaltres sospitem que també parla amb els ocells, i amb els estels.

Als nois els renya — dolçament, amorosament — si turmenten un gos o qualsevol altra bèstia, si es burlen d'un altre noi, si es barallen.

Aquest home dorm en una cova de la muntanya. Una vegada trobà un pobre que era més pobre que ell. A més a més, estava malalt i li feia por anar a l'hospital.

Aquest home l'agafà i el portà a la seva cova. Li féu un llit de fulles seques, gairebé confortable. Li féu infusions d'herbes i vi calent amb canyella i sucre. L'abrigà amb dos gabanys i unes americanes velles que tenia. Féu el que no havia fet mai: captar. I anà de casa en casa, cercà un metge.

El pobre guarí. I un dia desaparegué robant-li a aquest home la poca roba que tenia.

En aquest barriada el tenen per boig. A nosaltres, en canvi, ens sembla un dels homes més dignes, més bons i intelligents que coneixem. Perquè bondat vol dir intelligen-

LLUIS CAPDEVILA

ANGEL PESTAÑA

Setenta días en Rusia

Lo que yo pienso

Ptas. 3,50

Notes marginals

ARA, en plena efervescència del turisme i al començament dels preparatius de l'estiu, ens plau de contar la següent anècdota d'un humorisme completament britànic.

Uns turistes van descobrir una masia, el propietari de la qual llogava una habitació en condicions avantatjoses.

—Està molt bé — diu en veure-la un dels turistes. — Però l'estable cau sota les fines-tres. I jo no ho trobo molt sa.

—No ho trobeu sa, no ho trobeu sa? Doncs, miri, no hem tingut mai encara un porc malalt.

Abans de saber que dos i dos fan quatre, ja hem après a discernir el vici de la virtut i la justícia de l'arbitrarietat.

La impropietat dels termes és el defecte que més sovinteja en les obres dolentes.

“Per tal que un país pugui anar endavant — deia Voltaire —, cal que tingui molt pocs capellans i molts treballadors”.

Per sota el nas

DISTRACCIO

—Té, amor meu, és la factura de la modista.

—Però si ja me la vas donar ahir.

—Ah! Era a tu?

A LA GARÇONNE

—Dius que estàs gelosa perquè m'has trobat un cabell damunt l'americana. Reflexiona que aquest cabell és massa llarg per ésser d'una dona.

NIT DE NUVIS

—Es insuportable, creu-me; mai no he dormit amb un home que tingués els peus tan freds com els teus.

FALSA INTERPRETACIO

A la cort de Napoleó III es discutia sobre temes metapsíquics i T., adreçant-se a una dama, inicia aquesta qüestió:

—Com concep l'amor en l'espai?

La duquessa interpellada reflexiona un instant i respongué:

—En una hamaca, evidentment.

T. no va insistir.

SABER CALLAR

Un diplomàtic deu sempre escoltar en silenci, i quan el seu interlocutor ha acabat de parlar, ell deu respondre: “Ja ho sabia”.

TURISME

Van preguntar al marquès de Biron, a la tornada d'un viatge a Helvètia, el seu parer, i respongué:

—Jo m'hi vaig trobar bé; però he ob-

servat una cosa: Quan s'és dalt, es mira a baix. I quan s'és a baix, es mira a dalt.

SACRIFICI INUTIL

—Sempre em deies que jo tenia l'aire afemellat. Ja m'he deixat créixer la barba per corregir això.

—Bona pensada; però ara tens l'aire d'una dona amb barba.

Canards sense malícia

Roma, 23. — Mussolini i el Sant Pare han assistit a una festeta de gala que ha tingut lloc al Palau Reial per tal de celebrar l'èxit del tractat de Laterà i l'alliberament del papat. Mussolini dansà dues vegades amb una princeseta, i el Sant Pare, al qual els dogmes prohibien de fer el mateix, oferí el seu braç a la reina per anar a la Pèrgola dels jardins reials, on hi havia atraccions. Víctor Manuel s'ho mirava caient-li la bava.

Bilbao, 23. — El Dr. Asuero acaba de guarir la cama coixa del comte de Romanones, el qual, donant proves de la seva agilitat, ha apretat a córrer per tal de no pagar l'elevada nota del metge.

Barcelona, 23. — A causa d'un petit malentès, s'ha desfet el casament de la senyoreta Maria Bonshoms.

Toledo, 23. — Ha mort un canonge d'aquest Capítol en la misèria més espantosa.

Varsòvia, 29.—El mariscal Pilsudski no ha estat objecte de cap més atemptat.

Moscou, 29.—Stalín ha retirat la seva dimissió i ha enviat a Trotzki una salutació fraternal demanant-li que torni a Rússia.

Barcelona, 29.—Irusta, Fugazot i Demare han decidit no cantar més tangos. Hom assegura que aprenen a cantar aires populars espanyols, i que miran a l'Argentina vestits de baturros i amb barret cordovès a cantar “jotas” i sevillanes.

Lisboa.—Durant la passada setmana el govern no ha descobert cap complot.

No sé pas si també el coneixeu

UNA escriptora francesa es queixava l'altre dia de la manca de cordialitat, d'entesa, de confiança, de bona fe, d'amistat, en una paraula, que regna entre la gent de lletres. Ella creia que aquesta desoladora constatació és una cosa exclusiva del seu país. Pobreta! Jo en conec un de país, més petit, més jove, més modest que el seu, en el qual la gent de lletres es menja a festes al davant, es desfan en polidese i en rialletes i en estretes de mà quan es troben els uns amb els altres; i, en canvi, encara no han girat la cantonada o han tancat la porta, es trituren espiritualment amb una d'aquelles màquines dentades que no respecten res i que devoren principis, reputacions, moralitats, honres i dignitats de tota mena.

Jo en conec un de país on la gent és re-bentista per temperament, on tothom es creu un Déu i ningú no respecta les obres d'altri. On tots els altres són “dolents”, les seves obres són “dolentes”, els seus versos són “dolents”, les seves pintures són “dolentes”, on tot és una m... usant la paraula clàssica de penyes i capelletes quan passen revista de les penyes i les capelletes del da-

vant. Jo en conec un de país on tampoc existeix la veritable amistat i la bona cordialitat que hauria de presidir les relacions entre els homes.

Oh! i aquest país necessitaria aquesta bona fe i sobretot aquesta entesa mútua molt més que els altres, perquè es tracta d'un país petit, on l'obra cultural és tendra, incipient... on encara tot és a mig fer, on seria indispensable la cordial col·laboració de tots els homes cultivats per realitzar a l'unison una obra eficaç i constructiva.

Sí, sí. Jo el conec molt bé aquest país i conec els seus homes i me'ls estimo, i els respecto i els admiro perquè tenen talent, perquè són treballadors, perquè posseeixen una cultura remarcable. Però voldria amb tota la força de la meua ànima que fossin més bons, que es respectessin més, que s'estimessin més els uns als altres. Que estimessin, per damunt de tot, allò que els hauria d'unir a tots ara i sempre, per laborar seriosament en pro de la cultura del nostre poble.

DOMENEC de BELLMUNT

El món curiós

SUPLICIS XINESOS

Es una gran veritat que els xinesos sempre han gaudit d'una terrible fama de venjatiu i refinats en l'art de torturar. De tots els comentaris que s'han escrit sobre els xinesos n'hi ha un 80 per 100 de completament injustos, escrits a la babalà per gent ignorant que han fet un article de fe de llegendes i històries. Els suplicis xinesos, però, han existit i han existit fins en una època ben recent. Llegiu, si no, al “Vorwaerts” una notícia segons la qual el govern de Pequín ha abolit el suplici de la son que hom aplicava a l'espòs homicida del seu company de matrimoni. El condemnat contra el qual es pronunciava la terrible sentència estava constantment vigilat per un botxí, el qual, recorrent a tots els mitjans, l'impedia de sucumbir sota la força torturadora de la son, fins que, després d'angoixoses sofrences, es quedava dormint per no despertar-se més.

En els annals de la “justícia” xinesa no s'ha registrar cap cas d'algun desgraciat que

hagi pogut resistir més de 15 dies el suplici de la son.

LES VELLES LOCOMOTORES

A'Exposició de Barcelona hom admirarà amb una evident simpatia la primera locomotora que funcionà a Espanya, la del ferrocarril Barcelona-Mataró, del qual els nostres avis es recorden perfectament.

Aquests darrers temps s'ha tractat de cercar quina ha estat la locomotora més antiga d'Europa i sobretot quina ha estat la que ha durat més anys damunt la via fèrrea. Sembla que el dret preferent de longevitat s'ha d'atribuir a una vella màquina que encara rutlla sobre els rails de Nantes i que fou construïda en 1844, sota el regnat de Lluís Felip.

Correu de l'estranger

MR. HOOVER I LA POLITICA AMERICANA

Ahores d'ara, ja pot ben dir-se que els Estats Units, sota la batuta del nou president, Mr. Hoover, han canviat de conducta, molt especialment, sobretot, en tot allò que es relaciona amb els afers europeus. Es una actitud que obeeix a una concepció més ampla—menys sorruda—que la d'aquell home, completament mediocre, que es deia Mr. Coolidge.

Es clar que el criteri de Mr. Hoover no és tampoc massa optimista per als seus deutors europeus. No fa pas gaires dies que el cap de la gran confederació nordamericana declarava que les nacions d'Europa, ja que eren prou riques per pagar-se el luxe d'exèrcits i flotes poderosíssimes, podien, amb més motiu encara, pagar també llurs deutes.

Cal convenir que, en això, no li manca raó. Però cal constatar així mateix que el president Hoover, com tots els altres presidents de la Casa Blanca, voldrien que els exèrcits i les flotes poderoses fossin una cosa exclusiva de la nació americana, d'ella sola, de la sobirana del món.

Però el nou president vol defensar el crèdit moral del seu país. I aquest anhel sempre plausible, malgrat tot, és el motiu íntim del canvi d'actitud política que constatarem al començament d'aquesta nota.



LA MUSICA DE MODA

—Què vol que li toqui?
—Toqui'm el trigemín.



CAPSANES

LA MILLOR FLORIDA

AMB quina satisfacció i delectança esguardem la meravellosa florida del renouement de la nostra literatura, que a passos gegantins es va incorporant als moviments culturals del món! Ja era hora!

Fins ara, les nostres novel·les havien estat amorfes, estantisses, o anacròniques. Totes feien flaire de pomell i de cera, quan no tenien l'amargant regust de la pornografia o de l'estúpid i banal erotisme. Avui, gràcies a l'esforç i abnegació d'esperits selectes, tenim novel·les que ens dignifiquen, donant ales a les nostres intel·ligències, facilitant el desvetllament espiritual, fent-nos esperar unes albaides socials més justes i humanes a base de destruir petiteses i carrinclones ambicions.

Proves ben evidents del nostre renaixement cultural, són l'aparició de "Les grans obres selectes", editades per la casa Lòpez, donant a conèixer les més exquisides i pulcres produccions d'autors nacionals i estrangers. I no cal dir res de l'apostolat que realitzen els admirats Puig i Ferrer, a la biblioteca "A tot vent", i En Soldevila en l'encertadíssima direcció de la col·lecció "Univers", lluitant heroicament per fer desaparèixer els convencionalismes i prejudicis que feien del nostre país un poble endarrerit d'un segle.

Naturalment que aqueixes paraules a les orelles de la joventut sistema Fugazot, que sols té predilecció per lectures de pessebre i crims sensacionals, no tenen suc ni bruc. A ells deixeu-los anar de bracet amb la "niña bien", parreu-los de converses insulses i xavacanes, i ja està dit tot.

A aquests insípids no els parléssiu d'història, geografia, art, ciències, etc. Tot això és música celestial. Sols parlen de dones i de futbol, i encara sense gens d'enginy que reveli un xic de cultura.

Cal reaccionar, deixondir aqueixes joventuts afemellades, fer una intensa i vibrant campanya a favor d'una obra cultural seriosa que ens dignifiqui.

JOAN APOSTOL

Capsanes, 20 - 5 - 29.



MUSSOLINI, parlant de l'acord del Laterà, en el seu penúltim discurs s'ha posat en dissidència amb el Vaticà.

El papat i el món catòlic celebraren joiosament l'acord.

Ens sembla que van córrer massa.

A França, la duquesa de la Rochefoucauld demana el vot de les dones.

Encara no manen prou les dones? Encara creuen que ens han de manar més?

A Turquia els estrangers no podran exercir les professions de metge ni advocat.

Aquest acord creiem que és atemptatori a la llibertat i als sentiments humanitaris.

A MAN Ullah ha declarat que no pensa tornar mai més a l'Afganistan.

Ni cap falta que els deu fer ni ell ni l'altre.

ELS partits irlandesos s'han unit en un sol bloc nacionalista.

Es el que convindria que sabessin fer tots els pobles. La unió fa la força.

LES eleccions belgues acusen un avenç dels liberals.

Cada vegada que veiem que el liberalisme avança en tenim una gran satisfacció. El segle vint hauria d'ésser el segle de la llibertat.



El director de l'hotel: Com, el senyor se'n va tan aviat?

—Ja ho crec; he llençat un cigarret encès no sé on, i tinc por que es calí foc a l'hotel.

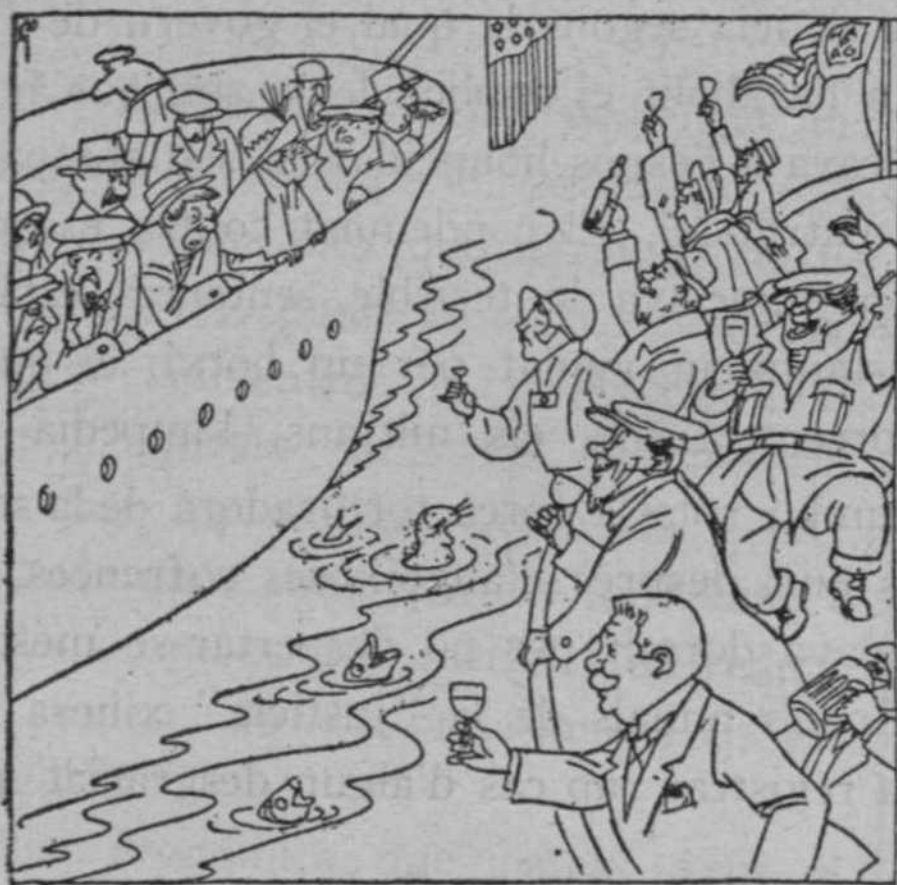
"Sketch", Londres.

L Acadèmia soviètica ha estat invitada al Congrés d'Història de les Religions, que se celebrarà a Suècia.

Ja ens plauria de sentir els soviets parlant de religió.

I "duro" amb les reparacions!

Quan els catòlics no sàpiguem com provar l'eternitat, poden fer-ho amb l'exemple de les reparacions.



Un vaixell sec i un vaixell humit es troben a l'Atlàntic.

"Kladderadatsch", Berlín.

EL doctor Asuero, amb el seu descobriment està revolucionant el món mèdic.

No hi ha cap dret a l'oposició que li fan les principals llumeneres de la medicina.

Nosaltres, però, en tenim una altra de satisfacció: Molts casos que fins avui es creien miraculosos resten explicats ben naturalment.



—Tinc temps de baixar a saludar la meua dona?

—Això depèn del temps que faci que estan casats.

"Passing Show", Londres.

ALS Estats Units, un nen de sis anys, qui, jugant amb altres nois, va matar un company seu de vuit anys d'edat, disparant el fusell del seu pare, ha estat condemnat a passar quinze anys en una casa de correcció.

Heu vist mai una monstruositat més gran?



JOCS D'ENGINY

Alemanya: —Cada vegada hi surto guanyant.

"Ruy Plas", París.

AL Vaticà es fan preparatius per a la sortida del Papa.

La cosa s'ho val.

PER aquesta sortida s'ha disposat que les tropes cobriran la carrera, mitjançant un quàdruple cordó de soldats, i hom calcula que caldran per a això deu mil individus de tropa.



LA FARSA DEL DESARMAMENT
A GINEBRA

L'àngel de la Pau té la paraula.

"Goetz", Viena.

UN altre estudiant complicat en l'atemptat contra Voldemaras, ha estat executat a Kovno.

Amb evident pietat cristiana, és clar.

S'HA reunit a Batàvia el Quart Congrés del Pacífic, estudiant extensament els problemes referents al cultiu i malalties de l'arròs.

Coses pacífiques, va se'ne dir.



—Adorable senyora, beso el seu gosset, tot fent-me el càrrec que la beso a vostè.

"Nebelspalter", Rorschach.

EL govern de la república ha pres la decisió de fer desaparèixer de l'exèrcit francès la dignitat de mariscal.

Vet aquí un acord encertat.

HA començat a funcionar el telègraf de la ciutat del Vaticà.

No sabem si ha establert comunicació directa amb el cel.

A Bolònia han erigit una estàtua monumental que representa Mussolini a cavall amb uniforme de comandant general de l'exèrcit italià.

Hem vist la fotografia. Un genet arrogant i un cavall més arrogant encara. Tot mirant-la, no podíem deixar de pensar: Noi, quin parell! Que en faran de feina!



FLIRT

—Senyoreta, li sembla que corro massa! Però, no estem en el segle de la velocitat?

—Sí, però també estem en el segle de la ràdio-telefonía: de manera que parreu-me a distància.

"Gringoire", París.

CALLES ha deixat la cartera de guerra.

Després de guanyar la guerra contra la reacció.

ES diu que els rebels del Kuang-Si, han entrat a Canton.

Bah! Demà els rebels de Canton entraran a Kuang-Si.



La flota aèria de la S. D. N. o el nou àngel de la Pau.

"Il 420", Florència.

L'EX-dictador de Grècia, general Pangalos, ha adreçat una lletra al president del consell senyor Venizelos, redactada en termes molt violents, protestant de la seva detenció.

Paciència, paciència...



T. i T.—No heu d'oblidar que LA CAMPANA és un setmanari liberal, però no és pas cap safareig per liquidar-hi rebentades que facin soroll.

J. C.—Ens sap greu que només sapigues escriure amb la bilis a la ploma. No som dels de la vaselina; però tampoc ens agrada massa el vinagre.

J. A.—Procurarem publicar-lo.

J. V.—Cadascú ha vingut al món per una cosa o altra, i vós, creieu-nos, no hi heu pas vingut per escriure versos.

A. M.—Les cartes de fora han d'ésser correctes... Això vostre ens faria perdre un temps preciós.

E. M.—Agafeu una gramàtica i aprengueu un xic el català... La idea és magnífica.

EL TEXT I NINOTS DEL PRESENT
NUMERO HAN ESTAT REVISATS PER
LA CENSURA GOVERNATIVA

Impremta La Campana, i L'Esquella Olm, 8, Barcelona